

De Ster

Augustus 1951

*Hoe lief'lijk zijn Uw tempels, Heer,
Voor heilig doel gesticht,
Waar 't volk, dat een is in Uw leer,
Een plechtig werk verricht.
Hoe schoon, daar hulp te geven aan
Verwanten, hier geweest,
Maar die, van 't aardse kleed ontdaan,
Voortleven in de geest.*

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

51e JAARGANG • No. 8

INHOUD :

	Blz.
De grootste verantwoordelijkheid..... de grootste eer door President David O. Mckay	199
Vertrouwen in de Beloften van de Heer, door President Stephen L. Richards	203
Niet waar gij dient maar hoe gij dient, door President J. Reuben Clark ...	206
Klopt..... en U zal opengedaan worden, door Joseph Fielding Smith	207
Hoe lieflijk zijn Uw tempels, Heer	210
Johannes de Dooper	211
Zion moet versterkt worden, door Harold B. Lee, van de Raad der Twaalf	213
Verslag Conferenties	218
Ons uitstapje naar Amsterdam door de zusters van de Haagse Z.H.V. ...	219
De Rotterdamse Z.H.V. op stap	220
Aankomst en Vertrek	221
Gebeurtenissen in de Zending	223
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	29—32

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistent: ARNOLD SIEVERTS

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE GROOTSTE VERANTWOORDELIJKHEID...

President David O. McKay

DE GROOTSTE EER

toespraak gegeven op de plechtige samenkomst gehouden op Maandagmorgen 9 April 1951, in het tabernakel, door

President David O. McKay.

*

Mijn geliefde medewerkers, broeders en zusters: Ik wilde dat ik de gave bezat om u mijn ware gevoelens op dit gewichtig ogenblik weer te geven. Ik zou willen dat u in mijn hart kon zien, en uzelf kon waarnemen wat precies die gevoelens zijn.

Het is een week geleden dat ik het volle besef kreeg dat deze verantwoordelijkheid van het leiderschap mogelijk op mijn schouders zou gaan rusten. Ik ontving bericht dat President George Albert Smith's toestand niet verbeterd was en dat de dokter vermoedde, dat het einde spoedig zou komen. Ik haastte mij naar zijn ziekbed en met zijn bedroefde dochters, zoon en andere familieleden, trad ik zijn kamer binnen. Dit was de eerste keer dat hij mij niet herkende.

Toen moest ik accepteren dat de Here verkozen had ons pleiten niet te beantwoorden op de wijze zoals wij het wilden, maar dat Hij hem weder huiswaarts tot

zich zou nemen. Wij waren zeer verblijd toen hij gedurende de dag enigszins beter werd. Enige dagen voor dit bezoek, terwijl President Clark en ik de gewichtige problemen met betrekking tot de Kerk overwogen, toonde hij zijn toewijding voor het welzijn van de Kerk en mijn gevoelens daaromtrent, door te zeggen, „De verantwoordelijkheid zal op u rusten, om dit besluit te nemen”, maar telkens weigerde ik te accepteren wat voor hem reeds een realiteit scheen te zijn.

Toen die realiteit eenmaal kwam, zoals ik het u vertel, was ik diep getroffen. Nog ben ik diep bewogen en, ofschoon ik mij zeer onbekwaam gevoel, bid ik, dat ik in staat mag zijn u te vertellen hoe zwaar deze verantwoordelijkheden schijnen.

De Here heeft gezegd, dat de drie presiderende hogepriesters, die door de raad gekozen en daarna aangesteld en tot het ambt van het presidentschap verordineerd

zijn, door de Kerk gesteund moeten worden door geloof en vertrouwen te tonen en door gebed. Niemand kan deze kerk presidenten, tenzij hij eerst in harmonie is met het hoofd der Kerk, n.l. met onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Hij is ons hoofd. Dit is Zijn Kerk. Zonder Zijn goddelijke leiding en voortdurende inspiratie, kunnen wij niet slagen. Maar met Zijn leiding en met Zijn inspiratie, kunnen wij niet falen.

Daarna komt als een steunende sterke kracht, het geloof en vertrouwen, de gebeden en de vereende medewerking van de leden der Kerk.

Ik doe de gelofte dat ik mijn best zal doen zo te leven dat ik het gezelschap van de Heilige Geest waardig mag zijn en ik bid hier in uw bijzijn, dat mijn raadgevers en ik inderdaad „deelnemers van de goddelijke geest” mogen zijn. Vervolgens smeken wij u eendrachtig om uw voortdurend vertrouwen en liefde zoals u het vandaag bekend gemaakt hebt. Van u, leden van de Raad van Twaalf, vragen wij om die liefde en medegevoelens die tot uitdrukking kwam in onze heilige Raad. Van de Assistenten der Twaalf (van de Raad der Twaalf), de Patriarch, de Eerste Raad van de Zeventig, het Presiderende Bisdóm (presiderende raad der bisschoppen) vragen wij dat de geest van eenheid, die zo vurig werd uitgedrukt door onze Heer en Zaligmaker, toen Hij Zijn afscheid nam van de Twaalf Apostelen, ons deel moge wezen. Kunt u zich herinneren dat Hij zeide, toen Hij hen verliet:

„En Ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de wereld

en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar ze in Uw naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn gelijk als Wij.

„Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen, „Opdat zij allen één zijn, gelijkertwijls Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zijn in ons één zijn, opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt”.

(Joh. 17 : 11, 20-21).

Broeders en zusters van het hoofdbestuur van de verschillende organisaties, dat God ons als één vereend moge houden, onze fouten vergeven, en wij, met het oog op de glorie van God gericht, in Zijn werk vooruitgang mogen maken.

En nu aan de leden der Kerk: Wij allen hebben uw hulp nodig, uw geloof en gebeden, geen critiek, maar uw hulp. U kan dit doen door het gebed, indien ge ons niet persoonlijk kunt bereiken. De invloed van die gebeden van al de leden der Kerk werd mij gisteren duidelijk toen ik een brief van een buurman uit mijn oude omgeving ontving. Terwijl hij bezig was zijn koeien te melken kwam het bericht door zijn radio, die hij in zijn stal heeft, dat President Smith overleden was. Hij begreep wat dat voor zijn vroegere mede-burger betekende. Hij verliet de stal en ging zijn huis binnen en vertelde het zijn vrouw. Terstond riepen zij de kinderen tezamen en daar in dit nederig huis, staakten zij hun bezigheden en knielden zij gezamenlijk neder en zonden een gebed op. De betekenis van dit tafereel, dat zich daar afspeelde, zal ik aan uw overpeinzing overlaten. Als dit zich herhaalt in honderddui-

zend, ja zelfs in een half miljoen gezinnen, kunt ge de macht van eenheid en van gebeden zien en de versterkende invloed op de leden der Kerk.

Vandaag hebt ge door het uitbrengen van uw stem de grootste verantwoordelijkheid op ons gelegd alsmede de grootste eer bezezen, voor zover dat in uw vermogen ligt als leden van de Kerk van Jezus Christus. Door zulks te doen worden onze plichten om het volk te dienen vergroot.

Kort voordat de Zaligmaker Zijn Discipelen ging verlaten, gaf Hij hun een groot voorbeeld van dienstbaarheid. U herinnert zich, dat Hij Zich met een linnen doek omgordde en de voeten van de discipelen wuste. Petrus, die gevoelde dat dit de plicht van een knecht was, zeide, „...Here, zult Gij mij de voeten wassen? Gij zult mijn voeten niet wassen in der eeuwigheid!”

De Zaligmaker antwoordde: „Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij”, „Here,” zei de Hoofdapostel, „niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd.” Jezus zeide: „Die gewassen is, heeft niet van node dan de voeten te wassen, maar is geheel rein. „Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan.”

(Joh. 13 : 6, 8-10, 7).

En toen waste Hij zijn voeten, en ook die van de anderen. Nadat Hij de waskom en zich van de doek ontdaan had en zijn kleren had aangetrokken, schaarde Hij Zich weder bij de twaalf en sprak: „Gij heet Mij Meester en Here, en gij zegt het wel, want Ik ben het.

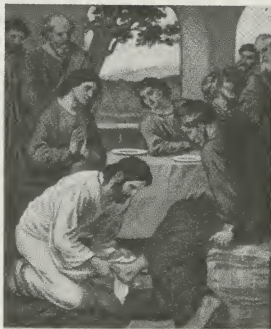
„Indien dan Ik, de Here en de Meester, uw voeten gewassen heb, zo zijt gij ook verplicht el-kanders voeten te wassen.”

(Joh. 13 : 13-14).

Wat een voorbeeld in dienstbaarheid gaf Hij aan die grote mannen, die de volgers van Christus waren! Hij die de grootste onder u is, laat hem de minste zijn. Aldus gevoelen wij de verplichting om van groter dienst te zijn aan de leden der Kerk en ons leven toe te wijden aan de vooruitgang van het Koninkrijk van God op Aarde.

God zegene u, broeders en zusters. Moge de geest van deze plechtige bijeenkomst in onze harten verblijven. Dat die geest

tot aan de uiterste delen der aarde gevoeld moge worden, waar ook een gemeente in de gehele wereld mag zijn, dat die geest een ver-eende macht mag zijn door de getuigenis van de goddelijkheid van dit werk te vergroten. Dat de invloed van die geest mag groeien in goed doen en in het

vestigen van vrede door de gehele wereld heen.

Ik geef u mijn getuigenis dat het hoofd van deze Kerk onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus is. Ik weet dat Hij leeft, dat Hij gewillig is allen te leiden die Hem dienen. Ik weet dat Hij, met Zijn Vader, het evangelie aan Joseph Smith in zijn volheid hersteld heeft. Ik weet dat deze broede-

ren, die u heden gesteund hebt, mannen van God zijn. Ik heb ze lief. Dat u niets anders mag denken. God's wil is gedaan.

Dat wij vermeerderde kracht mogen hebben om getrouw te wezen aan de verantwoordelijkheden, die de Heer en u op ons gelegd hebben, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Wij hebben, Here, Uw stem verstaan

*Wij hebben, Here, Uw stem verstaan,
En brengt nu 't leven lach of traan,
Op U vertrouwen w' eensgezind;
Gij zijt onze eeuwig-trouwe Vrind.*

*Zij 't leven kort, en schijnt het wel
Een tijd van onspoed en gekwel,
Zijn vrienden soms ons kwaadgezind,
Gij zijt onze eeuwig-trouwe Vrind.*

*Stoort soms de dood ons aards geluk,
Keert blijde hoop in droeve druk,
Elk trouw gelover ondervindt:
Nog steeds zijt G' onze trouwe Vrind.*

*Schenk ons Uw Geest als huisgenoot,
Opdat eens, wat ook 't leven bood,
Elk onzer zich verwinnaar vind',
Door U, onze eeuwig-trouwe Vrind.*

Frank J. Kooyman.

*Naar het Engels
van John Lyon.*

Vertrouwen in de

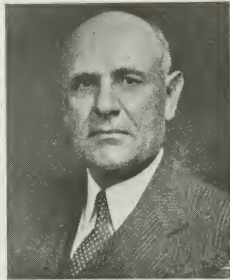
BELOFTEN

van de HEER

door

President Stephen L. Richards.

*

President Stephen L. Richards

(Toespraak gegeven op de plechtige bijeenkomst, Maandagmorgen 9 April 1951.)

Ik roep de Here aan, om mij ter hulp te komen gedurende het moeilijkste ogenblik in mijn leven. Het gaat mijn verstand te boven waarom ik bevoorrecht ben door de hand Gods voor u te staan, mijn broeders en zusters, in de roeping waartoe ik op deze dag aan u word voorgesteld.

Meer dan veertig jaar heb ik een groot man als vriend gehad. Ik weet niet waarom ik zo'n grote vriendschap waardig ben zoals hij die aan mij getoond heeft. Zijn vriendschap is een van de hoofd-factoren van aanmoediging in mijn leven geweest. Mijn omgang met hem heeft meer rijkdom in mijn leven en ondervinding gebracht dan enig ander gemeenschap buiten die van mijn eigen vlees en bloed.

Deze grote man heeft mij vele malen opgewekt in tijden van neerslachtigheid om voorwaarts te gaan en mijn beste krachten die ik bezat, aan dit werk te geven. Ik zal nimmer lang genoeg leven om hem de dankbaarheid terug te betalen die ik hem ver-

schuldigd ben. Ik beantwoord deze roeping in de diepste nederigheid, met de drukkende gevoelens van onbekwaamheid, maar met de verplichting hem het beste te geven dat ik bezit.

Een andere reden waarom ik hier voor u sta ligt in een andere vriendschap. Mijn grootvader, Willard Richards, was een intieme naaste vriend van de Profeet Joseph Smith. Ik gevoel mij vereerd te weten, dat de Profeet zijn vriendschap zeer op prijs stelde, en dat hij eens gezegd heeft dat niemand een betere vriend kon hebben dan Willard Richards.

U kunt zich ongetwijfeld herinneren dat hij door hen, die boven hem stonden afgeraden werd de Profeet te vergezellen naar de gevangenis te Carthage. Hij beantwoordde die vermaning door zijn leven aan te bieden in plaats van de Profeet, indien de Profeet het wilde toestaan en hij ging met de Profeet en zijn broer mee. Hij heeft de moordaanval bijgewoond en heeft daarna met grote liefde

en een zwaar belast hart hun lijken teruggebracht naar het volk van Nauvoo, hen tot bedaren gebracht en aangeraden kalm te blijven.

Dikwijls heb ik gevoeld dat de enige oorzaak dat ik in de presiderende raad van de Kerk ben geplaatst, zijn oorzaak vind in de verknochtheid van Willard Richards aan de Profeet Joseph Smith. Ik geloof dat er Raad wordt gehouden aan de andere zijde. Wij hebben daarvan getuigenissen gehad, en ofschoon ik de reden ervan niet weet, geloof ik dat de Profeet uit hoogachting voor zijn vriend, een stem heeft gehad om mij in de Raad der Twaalf te brengen onder de leiding van President Joseph F. Smith en ook dat ik hierdoor deze plaats bereikt heb. Ik zal trachten net zo'n ware vriend van President Mc.Kay te zijn als mijn grootvader voor de Profeet is geweest en op enige wijze mijn waardering te tonen voor zijn buitengewone goedheid jegens mij.

Ik heb het genoeg een lange tijd omgang met President Reuben J. Clark te hebben gehad, en heb hem altijd gerespecteerd en respecteer hem steeds voor zijn voorbeeld, als een van de betrouwbaarste vrienden, die iemand ooit kan hebben en als een man van groot vermogen, zodat hij het respect van een ieder afdwingt, niet alleen binnen de grenzen van de Kerk, maar ook in onze natie en in de wereld. Ik ben trots op zijn prestaties. Ik heb gevoeld dat, wat hij gepresteerd heeft in de Kerk weerspiegeld is, en het is van onschatbare waarde geweest dit werk voort te zetten. Ik zal het een groot

genoegen vinden om nog nauwer vriendschap met hem aan te kweken en zoals ik mijn gelofte gedaan heb aan de President McKay, doe ik het aan hem insgelijks.

Zonder de leiding van de Heilige Geest, mijn broeders en zusters, kan ik niet voorwaarts gaan in dit werk. Ik moet niettemin vertrouwen hebben in de belofte van de Heer, dat, indien wij Hem getrouwelijk dienen, Hij ons zal steunen. Wij moeten het vertrouwen hebben van Nephi van ouds. Indien het iets moge bijdragen tot het werk, verklaar ik mijn liefde hiervoor. Ik heb het Evangelie van Jezus Christus lief. Ik neem al de beginselen aan. Ik accepteer de autoriteit hiervan. Ik accepteer dat deze wonderlijke organisatie van de Kerk gerekend wordt om het mensdom tot de hoogst mogelijke bestemming te verhogen, die mannen en vrouwen kunnen bereiken.

Ik weet dat het van Goddelijke oorsprong is. Ik ben realistisch genoeg om elk woord te geloven dat de Profeet Joseph Smith ons gegeven heeft met betrekking tot zijn vroege ondervindingen van de herstelling van dit werk. Ik geloof in de letterlijke gebeurtenis van alles dat geschied is. Ik weet dat het de waarheid is en ik weet dat hij leeft, zoals wij vandaag tezamen gezongen hebben, in de hemel boven ons, en hij een beloning heeft ontvangen, dat aan iets gelijk is, waarvan weinige, misschien niemand, ooit toegestaan zal worden zulks te behalen.

Ik weet dat Jezus Christus onze oudste broeder en onze Heer en Zaligmaker en de God van deze aarde is en deze getuigenis door-

dringt mijn gehele wezen.

Ik zag een van mijn broeders in de samenkomst hier vandaag — President Piranian. Hij zal zich herinneren dat toen hij onze gids in het land van Jeruzalem was, waarover we gisteren even gesproken hebben. Toen ik langs de plaatsen ging, die gedenkwaardig gemaakt zijn en nu bewaard zijn als heilige plaatsen door de bediening en de werken van de Zaligmaker, was mijn hart vervuld met de bespiegelingen uit het verleden.

Ik zag nooit iets groots in datgene, wat mensen daar gedaan hadden, noch heb ik iets kunnen zien in de heidense gebouwen die daar gebouwd zijn, dat mij aan de Zaligmaker deed denken, maar ik herinner mij dat Hij hier werkzaam was geweest en ik zei tot mijzelf in de diepste nederigheid, „Broeder Piranian en ik zijn de enige mannen in dit gehele zogenaamde Heilige Land die werkelijk de Christus vertegenwoordigen, wiens Heilige plaatsen, die door onwetende en bedrogen mensen betwist en bevochten werden — de enige mannen met het priesterschap van de Almachtige God bekleed waren dat door een engel van de hemel gegeven was” en gevoelde mij onder de indruk als deze overstelpende gedachte over mij kwam.

Ik weet dat dit priesterschap van

goddelijke oorsprong is. Ik weet dat het meer dan alleen een naam is. Ik weet dat er kracht en geest van uitgaat, indien ik iets kan onderscheiden door het onderscheidingsvermogen dat God mij gegeven heeft. Ik heb de geest en de kracht van dit Heilige Priesterschap van mij uit voelen gaan wanneer ik in de verordeningen van het evangelie bediend heb.

Ik dank de Heer met mijn gehele hart voor deze grote macht die aan de mens gegeven is en zo rijkelijk en uitgebreid onder hen geschonken is. En ik bid Hem dat ik waardig bevonden mag worden deze macht te bekleden en te gebruiken voor het opbouwen van Zijn koninkrijk en het zegenen van Zijn kinderen.

Ik bid in nederigheid dat deze administratie, die nu verwezenlijkt is door uw gezamenlijke actie als een zegen op dit werk mag rusten, dat het al onze plannen te boven zal gaan en in alle nederigheid smeek ik voor Gods zegeningen op onze geliefde leider, dat hij inzicht mag hebben om de weg voor ons te bepalen. Ik vraag God ons allen te zegenen, dat wij Hem mogen volgen en Hem steunen in het volbrengen van de machtige werken die God voor Zijn volk heeft weggelegd. Dit doe ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus, Amen.

Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel, u een evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

(Gal. 1 : 8).

*Niet waar gij dient
maar*

HOE GIJ DIENT

door

President J. Reuben Clark

(Toespraak gehouden in de tabernakel,
op Maandag 9 April 1951)

*

Mijn Broeders en Zusters,

Ik begin met mijn getuigenis te geven dat dit het werk van de Zaligmaker is, dat Joseph Smith een profeet is, dat zij, die hem later gevolgd hebben, zijn profeten zijn geweest en dat degene, die wij gesteund hebben, de negende is in de geregelde opvolging, als profeet, ziener en openbaarder voor deze Kerk en voor de wereld.

Ik weet dat Jezus de Christus is, de Verlosser van de wereld. Ik weet dat Hij de eerste vrucht van de opstanding is en dat uit Hem en door Hem wij van de Val verlost zijn en dus instaat zijn de oorzaak van de Val te overwinnen en terug te kunnen gaan in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

Ik ben President McKay dankbaar voor zijn vriendelijke woorden tot mij. Ik dank u voor uw steunende stemmen en ik bid in alle ernst dat ik in de toekomst begunstigd mag worden met het doel om Gods naam te verheerlijken.

In de dienst des Heren maakt het geen verschil waar men Hem dient, maar hoe men Hem dient. In de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen, neemt men de plaats in waartoe men geroepen is, welke plaats men noch zoekt, noch weigert. Ik doe de gelofte aan President McKay en aan

„In de dienst des Heren maakt het geen verschil waar men Hem dient, maar hoe men Hem dient.“

President Richards te volle, trouwe bediening waar te nemen van de plichten, die mij opgedragen worden, die uit te voeren met al de kracht en toewijding waarover ik beschik en in zoverre ik bekwaam ben zulks te doen. Moge de Here mij helpen President McKay en President Richards te dienen en de Here te dienen ten bate van de voortgang van Zijn werk. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus. Amen.

KLOPT...

en U zal
opengedaan
worden

door

Joseph Fielding Smith.

(President van de Twaalf Apostelen)

*

President Joseph Fielding Smith.

Ik gevoel mij nederig, en ik gevoel ook het verlies van onze geliefde President, net zo als u, die hier verzameld zijt, het verlies voelt. Met de hulp des Heren, zal ik mijn getuigenis afleggen. Ik ben de Heer zeer dankbaar dat ik kennis bezit van de waarachtigheid van dit goddelijk werk. Toen ik acht jaar oud was werd ik gedoopt. Mij werd toen te verstaan gegeven dat ik door de doop vergeving van zonden ontvangen had en ik rein en schoon voor de Heer stond. Ik had een zuster die, evenals mijn andere zusters, veel liefde voor mij koesterde en die mij de noodzakelijkheid op 't hart drukte om mij onbevlekt van de wereld te houden. Haar onderricht vanaf de dag dat ik gedoopt was, is mij altijd bij gebleven en ik huldig haar gedachtenis. Ik bezit een volkomen wetenschap van de Goddelijke zending van de Profeet Joseph Smith. Er is geen twijfel in mijn gedachten dat de Heer hem verheven heeft en hem openbaringen en

geboden gegeven heeft en de hemelen aan hem geopend heeft en hem geroepen heeft om als hoofd in deze glorierijke dispensatie te staan. Ik ben vast overtuigd dat, toen hij in zijn jeugd zich afzonderde om te bidden, hij de werkelijke tegenwoordigheid van God behield, dat hij in werkelijkheid in het bijzijn van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus stond; in mijn gedachten bestaat geen twijfel: ik weet dat dit de waarheid is. Ik weet dat later de engel Moroni verschillende malen aan hem verschenen is, en hij het Aäronische Priesterschap door de handen van Johannes de Doper en het Melchizedecksche Priesterschap door de handen van Petrus, Jacobus en Johannes ontving en dat de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagse Heiligen op 6 April 1830 door goddelijke opdracht georganiseerd werd. Deze dingen weet ik. De Heer heeft deze dingen aan mij geopenbaard, dit weet ik sedert de dag dat ik gedoopt ben.

Ik weet dat de macht van de Almachtige dit volk leidt, dat wij onder een gebod zijn, Zijn geboden te onderhouden en het pad van licht en waarheid te bewandelen. Ik bezit een onwrikbare overtuiging dat een ieder lid van deze kerk in staat behoort te zijn een getuigenis af te leggen en in bescheidenheid te kunnen verklaren dat deze dingen waar zijn, dat het Boek van Mormon waar is, dat de openbaringen, aan Joseph Smith gegeven, waar zijn, dat de doeleinden van dit laterdaags werk waar zijn, en volgens de openbaringen moeten en zullen vervuld worden;

Ik geloof dat de komst van de Zoon van God niet ver weg is, hoe ver weet ik niet, maar ik weet dat het meer dan een honderd jaar dichterbij is dan toen de profeet Eliahaan aan de Profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery in de Kirtland Tempel verscheen op de derde dag van April 1836. Eliaha's woorden duiden het feit aan dat we er veel dichterbij zijn. En deze Profeet van ouds verklaarde dat door de herstelling dezer sleutels wij zouden weten dat de grote en vreselijke dag nabij was, zelfs tot onze deur. Ik verwijs naar het zevende hoofdstuk van Mattheus, en ik zal het zevende en achtste vers voorlezen:

„Bid, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klop, en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en klopt, dien zal opengedaan worden. (Mat. 7 : 7-8).

* * *

Bestaat er een goede reden waarom niet iedere levende ziel de waarheid kan weten en waar hij

gevonden kan worden? Kan enig lid der Kerk een reden geven waarom hij niet weet dat Jezus Christus de Zoon van God is, dat Joseph Smith was en is een profeet van God, en dat dit Zijn werk is? Indien ons die kennis ontbreekt, hebben wij niemand anders dan onszelf te verwijten. Ik heb het volste vertrouwen in de woorden van de Heer en Zaligmaker, Jezus Christus gehad toen Hij zeide, „Vraag en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. Want een iegelijk die vraagt, die ontvangt.” Ik ben net zo zeker dat elk lid van deze Kerk voor hem zelf of haar zelf kan weten, dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van God is, en dat dit het werk is dat Hij gevestigd heeft. Wij hebben geen verontschuldiging voor het niet weten en het ontbreken van absoluut geloof en vertrouwen in dit herstelde evangelie van Jezus Christus.

Het is onze plicht het te weten. In een openbaring vele jaren geleden aan de Kerk gegeven, dat wil zeggen, gedurende de dagen van de profeet, waarschuwde hij de leden tegen valse profeten, valse geesten en tegen hen, die loeren om leden te misleiden. Hij gaf ons toen de sleutel waardoor we het kunnen weten, maar ik herhaal, deze sleutel, die door de Zaligmaker in de bergrede gegeven werd, is nu van net zo veel waarde als toen die bijna twee duizend jaar geleden gegeven werd. Dit is Zijn woord en het kan aangenomen worden en heden bewezen worden even goed als toen Hij het tot Zijn discipelen in Zijn bergrede sprak.

Gedurende mijn interview met

zendelingen vraag ik hen dikwijls, zelfs bijna altijd, of zij een getuigenis van de waarheid hebben. Sommigen zeggen „Nee, dat heb ik niet. Ik denk dat het waar is, maar ik weet het niet, maar ik ben zeker, als ik op deze zending ga, ik de waarheid zal leren.” Van uit hun hart geven zij een eerlijk antwoord, maar ik denk dat ze beter weten dan ze zeggen. Een ieder lid, die in deze Kerk gedoopt is, heeft echter het recht om voor zich zelf te weten door de openbaringen van de Geest van God, dat alles wat ik gezegd heb met betrekking tot Zijn werk, de volkomen waarheid is. Er is in 't geheel geen reden waarom iedere ziel niet kan weten waar hij de waarheid kan vinden, Indien hij zich slechts wil vernederen en in de geest van nederigheid en geloof, God wil

zoeken, zoals de Profeet Joseph Smith naar de Heer ging om de waarheid te vinden, zo zal hij het ook vinden. Men hoeft niet te twifelen.

Er bestaat in 't geheel geen reden indien men maar naar de influisteringen van de Geest des Heren wilde luisteren en op die wijze zoeken naar het juiste begrip van het Evangelie van Jezus Christus. Dat men de waarheid niet kan vinden bestaat niet, uitgezonderd door het verharden van zijn hart en door de wereld meer lief te hebben. „Klopt, en u zal opengegaan worden”. Dit is mijn getuigenis, ik weet dat het waar is, zo waar als ik hier sta. De Here heeft het mij geopenbaard zoals Hij het aan mijn broeders gedaan heeft. De Here zegene u allen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

GELOOF EN WERKEN

Wat nuttigheid is het, mijne broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en de werken niet? Kan dat geloof hem zalig maken?

Indien er nu een broeder of zuster naakt zoude zijn en gebrek zoude hebben aan dagelijks voedsel, en iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat heen in vrede, wordt warm, en wordt verzadigd, en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?

Alzo het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf

dood. Maar, zal iemand zeggen, gij hebt geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen.

Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen.

Maar wilt gij weten, o ijdel mens! dat het geloof zonder de werken dood is...

Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood.

(Jacobus 8 : 14-16)

Hoe lieflijk zijn Uw tempels, Heer!

*Hoe lieflijk zijn Uw tempels, Heer,
Voor heilig doel gesticht,
Waar 't volk, dat een is in Uw leer,
Een plechtig werk verricht.
Hoe schoon, daar hulp te geven aan
Verwanten, hier geweest,
Maar die, van 't aardse kleed ontdaan,
Voortleven in de geest.*

*Hoe lieflijk is Uw boodschap, Heer,
Het Evangelie-woord
In deze laatste dagen weer
Uit Zienersmond gehoord
Hoe mooi: Tot heel het mensdom gaat
Het Godswoord, rijk en schoon,
Ja, 't gaat veel verder inderdaad:
't Klinkt ook in geesten-woon.*

*Hoe lieflijk is ons uitzicht, Heer:
In ware levensvreugd,
Verhoogd, te leven immermeer,
In reine en eeuwige jeugd
Door tempeldienst geschakeld aan
Geliefden, naar Uw woord,
Zal eind'loos de getrouwe gaan
Naar hoger oord op oord.*

Frank J. Kooijman.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Redactie adres:
LAAN VAN POOT 292
DEN HAAG

Wat er gebeurt

ALS JE GULZIG BENT

door LEW FAY

(Vervolg)

*

Zo langzaam gebeurde het, dat de paarden eerst hun ogen niet konden geloven. De nekken van al de giraffen r-e-k-t-e-n als een elastieken band, totdat ze twee maal zo lang waren als te voren. Toen stapte Simba naar voren en brulde: „Staa uw trekken, jullie gulzigaards! Jullie vechten over een stuk hard rubber. Je kan het niet eten.”

De giraffen lieten los en probeerden langzaam hun geklemde kaken te openen. Zij hieven hun lange stijve nekken op en keken Simba aan. Maar ze konden niets

zeggen. Hun keel was geheel uitgerekt.

„Luister naar mij, jullie gulzigaards!” brulde Simba weer. „Jullie kunnen nooit geen gras meer eten, omdat je vergeten bent beleefd te zijn en niet gewillig was samen te delen.”

De giraffen probeerden hun lange nek te buigen. Zij konden niet verder dan hun knieën reiken. Een van hen nam een stap naar voren en probeerde te jammeren, „Wat kunnen wij dan eten?” Maar er kwam geen geluid uit zijn zere, gerekte keel.

Simba wist wat de stille giraf probeerde te vragen. Hij wees naar de toppen van de bomen. „Eet bladeren!” brulde hij. „Het gras behoort voor de paarden en anderen die beleefd zijn.”

En dit is het verhaal hoe de giraffen hun lange stijve nek kregen en waarom zij het haar van hun staart hebben verloren. En daarom kunnen zij de grond niet

bereiken om het gras van de paarden en andere beleefde-beesten van de vlakten op te eten.....

Tenminste, dit vertelde Ch'ng Chong. Maar je moet niet vergeten dat hij bekend stond als de grootste verhalenverteller uit het gehele dorp Mie-fop-u.

(Children's Friend).

MARIAM, een goede helpster.

Heel lang geleden woonde in een vreemd land een vader en moeder, een zusje en broertje en een baby, in een klein huisje. Zij leefden tezamen heel gelukkig al moesten zij heel hard werken. Het hele gezin was dol op de baby. De vader en moeder hadden hem zeer lief, zijn broertje hield ook veel van hem, ook zijn zusje, die Miriam heette, had een zeer grote liefde voor hem.

Er was een koning in het land, die niet veel liefde voor de vader en moeder had. Hij hield niet van kinderen, maar het lelijkste van alles was dat hij in 't geheel niet van de baby hield. Hij hield helemaal niet van alle kleine jongetjes. Hij was geen goede koning.

De familie was bevreesd dat de koning op de een of andere wijze iets zou bedenken om de baby kwaad te doen, dus hielden zij hem verborgen en baden zij onze Hemelse Vader om hem te beschermen. De baby werd groter. Ten slotte wist zijn familie dat zij hem niet langer meer voor de koning verborgen konden houden.

Op zekere dag maakte de moeder een mand uit riet. Van buiten besmeerde zij de mand met iets waardoor het water er niet in kon komen en de baby niet nat kon worden. Ze maakte een zacht bed in de mand. Daarna wikkelde ze de baby in warme kleren, kuste hem, en legde hem teder in de mand.

Zij droeg de mand naar de rivier. Miriam, z'n zuster ging ook mee. Zij legden de mand in het water; toen verscholen zij zich in het hoge riet langs de oever van de rivier. Hoe droevig moet het geweest zijn voor de moeder, toen zij naar huis gingen en de baby achter moesten laten! Maar zij liet de baby niet alleen.

Miriam wilde liever daar blijven om over hem te waken en er toe te zien dat hem niets zou deren. Zij verschool zich in het hoge riet en vroeg aan onze hemelse Vader om voor hem te zorgen.

Weldra kwam een schone prinses naar de rivier om te baden. Zij

zag de mand en vroeg aan haar dienstmaagd die bij haar te brengen. Dus ging een van de dienstmaagden in het water tussen het hoge riet en lichtte de mand op. Toen zij die open maakte vonden zij de baby! en wat een schattige baby was hij!

Direct wilde zij de baby voor zichzelf houden, maar zij had geen kindermisje om voor hem te zorgen. Natuurlijk had Miriam dit voorzichtig gade geslagen en had naar alles geluisterd. Zachtjes slipte ze naar de prinses en zei: „zal ik heengaan en u een voedstervrouw uit de Hebreïnnen roepen, die u dat jongskén zooge?”

(Exo 2 : 7).

En de prinses zei: „Ga heen.....”. En naar wie denk je dat Miriam toe ging? Haar moeder! Ze snelde vlug naar huis en bracht haar moeder terug.

De prinses noemde de baby „Mozes” en ze was zeer verblijd om iemand te vinden die voor hem kon zorgen. De familie was verblijd dat de baby veilig was, want nu kon de koning hem geen kwaad doen. De moeder was heel gelukkig dat zij voor haar eigen baby kon zorgen. Miriam was verblijd dat zij zo'n grote hulp had kunnen bewijzen om op de baby te kunnen passen toen hij in het water was. Toen de baby „Mozes” opgroeide werd hij ook één van de dienstknechten van onze Hemelse Vader.

HET EZELTJE dat mopperde.

Kleine Broko, het ezeltje, stond bij het hek op het boerenerf te huiveren van de kou. Het was een koude winterdag en hij werd naar buiten gezet om zijn stevige poten uit te strekken en frisse lucht op te snuiven. Maar alles wat kleine Broko kon doen was met z'n tanden klapperen en tegen het hek aan dringen om zich voor de kou te beschutten.

„Och hemel!” stond hij te klagen tegen z'n vriend de Rode Haan, die bezig was in een droog stukje grond te krabbelen. „Ik heb het zo koud! ik wou maar dat het voorjaar maar gauw kwam.”

De Rode Haan keek op.

„Ja, Kleine Broko,” stemde hij toe, „ik geloof werkelijk dat het

veel beter voor je zou wezen als het voorjaar kwam.”

Eindelijk kwamen de zachte dagen van het voorjaar. De aarde werd warm en wind was zoel. Maar was Kleine Broko blij? Natuurlijk niet!

Hij mopperde tegen de Rode Haan, „mensen lief! nu dat het voorjaar gekomen is, wordt ik voor de ploeg gespannen. De hele dag moet ik de ploeg heen en weer over het land trekken om voren te maken zodat iets geplant kan worden. 't Is hard werk; ik had liever dat het zomer was”.

De Rode Haan schudde zijn vuurrode kam en kraaide lustig. „misschien heb je gelijk Broko! De zomerdagen schijnen jou de

beste dagen toe."

De dagen werden steeds warmer en spoedig werd het zeer heet. Kleine Broko was klaar met ploegen, maar hij werd steeds onrustiger en meer teleurgesteld.

„Lieve Hemel!" klaagde hij tot de Rode Haan. „Vindt je niet dat het vreselijk warm is. Ik heb het zo benauwd, dat ik bijna niet, de kracht bezit m'n staart te slaan om de vliegen weg te jagen. Als het nu maar Herfst was, dan zou ik 't precies naar m'n zin hebben. Niet te heet, niet te koud, en geen ploegen."

„Dat is waar," erkende de Rode Haan, terwijl hij dikke vette graankorrels van de grond oppikte.

Kleine Broko zuchtte met verlangen en zei: „Ja, ik wou maar dat het najaar was."

Voordat hij het wist was de Zomer voorbij.

Op een najaarsdag spande de boer Kleine Broko voor de wagen. De wagen werd geladen met kolen, meloenen, appels en peren en alle soorten lekkere dingen om te eten.

Elke dag moest de ezel de wagen naar de markt trekken. Hij werkte zo hard dat hij bijna geen tijd had om te slapen.

„Dit is het slechtste seizoen van het jaar!" mopperde hij tot zijn vriend de Rode Haan. „Ik moet van 's morgens tot 's avonds laat werken, en ik ben zo moe."

De Rode Haan sloeg Kleine Broko bedachtzaam gade en zei, „ik denk dat jij een grote mopperkop bent" en ging door met pikken.

Toen de oogst verkocht was en de nachten kouder werden, werd Kleine Broko weer binnen de warme stal gezet.

Op een goede dag begon het te sneeuwen. De velden en bomen werden er door bedekt en de sneeuw viel langs het hek buiten de stal.

Kleine Broko bekeek alles en stond maar te wachten. Toen, op een zekere dag werd hij weer buiten gezet om zijn poten te strekken en frisse lucht in te ademen. De kou doordrong zijn bruine huid.

Door het raam van de stal sloeg hij zijn meester gade, die zijn bezigheden daar binnen had.

Daar zag Kleine Broko z'n stalletje met schoon stro bedekt, zodat hij een warm knus plekje had om te rusten. Daar zag hij z'n voerbak met zoet hooi gevuld, zodat hij naar hartelust kon eten en er was ook een drinkbak met vers water gevuld, waarmee hij zijn dorst kon lessen.

Plotseling vergat de ezel dat het koud was en liet zijn kop van schaamte hangen. „Hoe ontevreden ben ik geweest tegen mijn meester, die voor mij zorgt zonder een woord te mopperen!" dacht hij. „Ik ben een dwaas zo te kniezen en me druk te maken over mijn aandeel in het werk in het veld en op de markt."

Daarop hief Kleine Broko zijn kop omhoog en sloeg met zijn staart en sloeg met zijn hoeven in de sneeuw, zodat het in het rond vloog.

„Van nu af aan," zei Kleine Broko tot zichzelf, hoeft niemand ooit te denken dat ik een mopperende ezel ben, want dat zal ik niet meer wezen! Ik ben de gelukkigste ezel in de gehele wereld."

En met die woorden, rende Kleine Broko rond het erf om te laten zien hoe blij hij was.

Johannes de Doper

Ieder jaar, in de maand Mei, herdenkt de Kerk de ordening van Joseph Smith en Oliver Cowdery tot het Aäronische Priesterschap, welke gebeurtenis plaats vond te Harmony, Pensylvania, op 15 Mei 1829, door de handen van een engel die zich aankondigde als Johannes de Doper. De engel zeide dat hij handelde onder de leiding van Petrus, Jacobus en Johannes, de apostelen van ouds, die de sleutelen van het hogere priesterschap hielden, welk priesterschap het Priesterschap van Melchizedek genaamd werd. Aan Joseph en Oliver werd de belofte gegeven dat te zijner tijd het priesterschap van Melchizedek op hen zou worden overgedragen.

Deze belofte werd kort daarna vervuld.

* * *

Jezus had een hoge achting voor Johannes de Doper.

Onder de dingen, die hij tot het volk zei dat uitgegaan was om iets over Johannes te weten te komen, waren de woorden:

„Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? een profeet? Ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profeet. Deze is het, van welke geschreven is: Zie, ik zend mijn engel voor uw aangezicht, die uw weg voor U heen bereiden zal.

Want Ik zeg ulieden: Onder die van vrouwen geboren zijn, is niemand meerder profeet dan Johannes de Doper; maar de minste in

het Koninkrijk Gods is meerder dan hij.” (Lucas 7 : 25-28).

Er zijn vele dingen met betrekking tot Johannes de Doper, die voor ons van groot belang zijn, buiten het feit dat hij de handen op Joseph en Oliver legden en hun het Aäronische Priesterschap bracht.

Door Johannes hebben we bewijs dat God bestaat. Johannes hoorde Zijn stem — een van de weinige uit alle tijden die dit voorrecht gehad heeft.

Door zijn komst hebben we het bewijs dat Noach bestaat, die in de dagen van de zondvloed leefde. Noach is de Engel Gabriël, volgens de profeet Joseph Smith. En het was Gabriël die de geboorte van Johannes de Doper aankondigde.

* * *

Door de komst van Johannes de Doper hebben we verder een bewijs van het feit, dat het gewoon is voor God om engelen naar de aarde te sturen en mannen te verordineren wanneer zij geboden zijn zulks te doen. De bediening van engelen is van ouds een gewoonte van God geweest. Zijn komst als een engel in deze tijd om het heilige priesterschap over te dragen was in overeenstemming met gewoonten in de dagen van ouds.

Door Johannes hebben we een aanvullend bewijs van het feit dat de opstanding der doden in werkelijkheid bestaat. Hij leefde

als een menselijk wezen, hij is gestorven en volgens afdeling 133 uit Leer en Verbonden, was hij met Christus in zijn opstanding. Door Johannes hebben we ook het bewijs van het feit dat de doop een goddelijke verordening is, dat de doop noodzakelijk is tot zaligheid, dat het in verband staat met onze bekering en de vergeving van onze zonden en dat het behoort te geschieden door onderdompeling in water.

Door Johannes is het een bewezen feit, dat autoriteit noodzakelijk is om te kunnen dopen. Het was noodzakelijk dat God Johannes de Doper naar de aarde terug zond om die volmacht te herstellen voordat men op een aanneembare wijze voor God met autoriteit kon dopen.

* * *

Johannes' verschijning in deze moderne tijd is verder een bewijs van de waarachtigheid van de Bijbel als het woord van God. Hij was een persoon uit de Bijbel. Hij is in deze laatste dagen op de

aarde terug gekomen. Het feit, dat hij in werkelijkheid bestaat, versterkt het bewijs van de goddelijke echtheid van de Bijbel.

Zijn komen versterkt het bewijs dat het Boek van Mormon waar is, omdat hij tot de aarde is gekomen in antwoord op een vraag die verrees uit de vertaling van dat boek. Daarom wordt hij een andere getuige van goddelijke echtheid van dat boek.

De komst van Johannes is verder een bewijs dat de Kerk van Jezus Christus van de Heilige der Laatste Dagen is de enige ware Kerk van God op aarde, aangezien hij aan de leiders van onze Kerk verscheen en de goddelijke autoriteit overdroeg.

Zijn komst is een hernieuwd bewijs dat Jezus nog steeds zijn tussenkomst verleent voor de zaligheid van de zielen der mensen. Zoals Johannes een voorloper van Christus was in de dagen van ouds, zo kwam hij in onze dagen ter voorbereiding van de herstelling van Zijn Kerk en Koninkrijk.

LANGS DE WEG

GELOOF EN WERKEN: Een oude Schot had een veerdienstbedrijf. Met een kleine boot roeide hij passagiers heen en weer over een der kleine meren van Schotland. Op een keer bemerkte een passagier dat op één riem het woord „Geloof” gesneden was en op de ander het woord „Werken”. Door nieuwsgierigheid gedreven vroeg hij hem de betekenis er van.

De oude man zei: „Ik zal je het laten zien”. Hij liet een riem vallen en roeide met de andere, waar

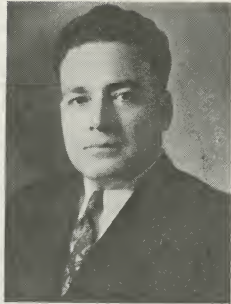
„werken” op stond en ze draaiden maar rond in een cirkel. Daarna liet hij die riem vallen en begon met de andere waar „geloof” op stond te roeien en het bootje ging weer in 't rond — alleen de andere kant uit.

Na deze demonstratie nam de oude baas beide riemen, „Geloof en Werken” en trok ze geleidelijk met ferme slag door het water, waarna hij aan zijn weetgierige vriend verklaarde, „ziet u, zó is het in het leven als met deze boot.”

ZION

moet versterkt worden

door HAROLD B. LEE
van de Raad der Twaalf
gegeven in de Salt Lake
Tabernakel, gedurende
April Conferentie 1951
*

*In alle oprechtheid bid ik voor de steunende kracht van uw geloof
en gebeden terwijl ik enige minuten deze morgen voor u zal staan.*

Terwijl we hier deze morgen aanwezig zijn en onze gedachten in beslag genomen worden door de hand des doods en wij allen de zelfde gevoelens koesteren over onze grote leider, denk ik aan een gesprek dat ouderling Lorenze H. Hatch en ik hadden, terwijl we een paar weken geleden te Las Vegas, Nevada, op een trein wachtten die te laat was. Toevallig raakten we in gesprek met een agent van een levensverzekering maatschappij, die een goede naam verworven heeft in de Verenigde Staten.

Hij verklaarde één punt dat mij zeer interesseerde en ik wil het u weergeven omdat het een bijzondere indruk op mij maakte. Hij zei, „indien je ooit iemand tot actie wil aansporen, moet je even de lijkwagen langs sturen en hem

de bloemen laten ruiken die voor zijn eigen begrafenis bestemd zijn.”

Eerst scheen het een vreselijk gruwelijk denkbild, maar hoe meer ik er over nadacht, moest ik toch bekennen, dat het, misschien een onbehouwe wijze, een verklaring van een eeuwige waarheid was, die ons zo nadrukkelijk door de profeten sedert de beginne is voorgehouden. Door de gehele Schrift wordt ons de raad gegeven, dat in alles wat we doen, wij het moeten doen met het oog op de heerlijkheid van God, welke glorie, aldus verklaarde de Here aan Mozes, was: „De onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”; de waarschuwing dat de dood ons elke dag van ons leven meer en meer na-

dert. Dezelfde gedachten werden door de Apostel Paulus geuit, toen hij zei:

Indien we alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopen, zo zijn wij de ellendigste van alle mensen...

Want gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. (1 Cor. 15 : 19-22).

Dit was ook de getuigenis van de grote profeet Amulek waarin hij verklaarde, Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; Ziet de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen...

Want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

Want ziet, als gij de dag van uw bekering tot de dood hebt uitgesteld, zijt gij aan de geest van de duivel onderworpen, en verzegelt u als de zijne; daarom heeft de Geest des Heren Zich aan u onttrokken en heeft Hij geen woonplaats in u; en de duivel heeft u in zijn macht; en dit is de eindstaat der geddelozen.

(Alma 34 : 32-33, 35).

Dezelfde aanmaning werd door de engel Moroni aan de Profeet Joseph gegeven, die hij in de vermaarde Wentworth brief schreef, toen hij naar de Engel Moroni verwees door te zeggen dat:

...het voorbereidende werk voor de tweede komst van de Messias spoedig aan zou vangen; dat de tijd op handen was dat het Evangelie in zijn gehele volheid met kracht aan alle naties gepredikt

zou worden, opdat een volk voorbereid zou worden voor het Duizendjarig rijk.

(D.H.C. 4 : 537).

In de organisatie van die voorbereiding heeft de Here zekere en grote verantwoordelijkheden voor zijn Kerk bepaald. Hij zei, dat één van de tekens van zijn komst zou zijn dat het evangelie van het Koninkrijk aan de gehele wereld gepredikt zou worden als een getuigenis tot alle naties en dan zou het einde komen, of de vernietiging van de bozen.

(Zie Mat. 24 : 14).

Die getuige, zo hebben wij het verstaan, zou een getuige zijn van de zending van de Messias. Dit zou een getuigenis wezen van de goddelijkheid van zijn zending. Dit zou een getuigenis wezen dat het Evangelie van Jezus Christus in zijn volheid hersteld was in de Bedeling van de Volheid der Tijden.

Maar er is nog iets anders waarvan wij zouden getuigen, waarvan ook gesproken is in de Openbaringen. Alma sprak hierover aan zijn volk dat op 't punt stond om gedoopt te worden. Als een deel van het verbond, dat zij zouden aannemen, zei hij dat zij ten allen tijde als getuigen voor God zouden staan, in alle plaatsen waar zij ook zouden komen, zelfs tot in de dood. (Mosiah 18 : 9). In een van de eerste openbaringen die in deze dispensatie gegeven zijn, zei de Here:

En evenzo heb Ik **Mijn eeuwig verbond** in de wereld gezonden om een licht tot de wereld te zijn en om een banier voor Mijn volk en voor de Heidenen, om hetzelfde te zoeken. (L. & V. 45 : 9).

Wederom waarschuwde Hij ons,

op de dag toen Hij de naam van de Kerk gaf, waarbij zij op de aarde bekend zou zijn. Na ons de naam te hebben gegeven.

Want aldus zal Mijn Kerk in deze laatste dagen genoemd worden, zelfs de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Voorwaar Ik zeg u allen, staat op en laat uw licht schijnen opdat uw licht een banier voor de natiën moge zijn.

(L. & V. 115 : 4-5).

Als ik over deze schriftuurplaatzen nadacht, deden zij mij denken aan een verklaring van een van de directie-leden van de United States Steel Corporation, nadat ik een paar uur met hem en andere ambtsgenoten in het Voorzorgs-Gebouw had doorgebracht. Hij zei tot mij, „Dit is een **werkelijk** bewijs van het Evangelie van Jezus Christus, door hulp aan hulpbehoevenden te verstrekken.” Dat was voor mij een nieuwe opvatting, dat wij het Voorzorgs Plan program als getuige voor de wereld staan van de goddelijke wijze waarop 's Heren werk wordt gedaan.

En zo getuigen we van ons zendingswerk, het majestueuze schouwspel, grotendeels van jonge mannen en vrouwen, die naar alle einden der aarde gaan en door hun onbaatzuchtig dienstbetoon te allen tijde en overal als getuigen staan van de verantwoordelijkheid, die op de Kerk rust om het Evangelie te verkondigen. Dus, door ons opofferingen te getroosten in het betalen van onze tienden, te vasten en onze vastengave te geven, het opnemen van geld voor het bouwen van vergaderplaatsen en tempels, zien we wederom dat de

wet van opoffering van alle getrouwe Heiligen geëist wordt, indien we beweren verwantschap te hebben met Hem die zijn leven heeft gegeven voor de mens.

In ons maatschappelijk leven en in onze gemakkelikheden, moeten wij nooit uit het oog verliezen dat wij speciale getuigen zijn van de goddelijkheid van hen die deze organisatie gesticht hebben.

Dus iedere jonge man die in de militaire dienst is, en ieder meisje in haar dagelijkse bezigheden, iedere zakenman die zaken doet met zijn naaste, is een getuige dat dit werk, waarin hij geloofd van goddelijke oorsprong is. De Kerk verrijst of valt met het getij van deze persoonlijke daden.

Een paar weken geleden woonde ik een vasten-dienst bij te Salt Lake City, en hoorde een lieflijk meisje van in de twintig haar getuigenis geven. Het was een aangrijpende getuigenis van een schoon meisje, welke tot de Kerk van de Heilige der Laatste Dagen behoort. In haar getuigenis vertelde ze over een morgen toen ze op de boerderij was op het platteland, waar zij om vier uur in de morgen met haar vader de koeien ging melken. En als ze tezamen de stal naderden, nam haar vader haar hand en zei: „Lieve meid, je bent opgegroeid in de Kerk van Jezus Christus en je bent ook opgegroeid in een werkelijk gezin van Heiligen der Laatste Dagen. Indien je faalt heeft de Kerk en ook je tehuis gefaald”. Van die tijd aan besefte dat meisje dat zij, als lid van de Kerk van Jezus Christus, een getuige was voor goed en kwaad voor de gehele wereld. O, de grootheid van Joseph die in Egypte verkocht werd, die de

schone maar waarschijnlijk onbetrouwbare vrouw van Potiphar beschaamde, toen zij hem tot een vreselijke zonde wilde verleiden, en hij zei, „...Al wat hij heeft, dat heeft hij in mijn handen gegeven... hij heeft mij niets onthouden dan u, daarin dat gij zijn huisvrouw zijt; hoe zou ik dan een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?”

(Zie Gen. 39 : 8).

Ook hij voelde zijn grote verantwoordelijkheid een ware getuige te zijn van de goddelijke waarheid waarin hij beweerde te geloven.

In een van Zijn openbaringen heeft de Here iets anders gezegd, dat voor mij van groot belang is, namelijk:

Want Zion moet in schoonheid en in Heiligheid toenemen; hare grenzen moeten uitgebreid worden; hare Ringen moeten versterkt worden; ja, voorwaar zeg ik tot u, Zion moet verrijzen en hare prachtige klederen aantrekken. (L. & V. 82 : 14).

Een paar jaar geleden hoorde ik een schone Japanse zendeling op Kamuela, een van de Hawaii eilanden, een persoonlijke verklaring geven, van dat beginsel met betrekking tot haar thuis. Te dien dage waren er weinig zendingen, de oorlog was nog niet geëindigd en deze jonge dame met haar metgezellen waren twee van de vier zendingen op dat eiland. Gedurende die bijeenkomst hadden we vijf en tachtig Amerikaanse Mariniers, allen Heiligen der Laatste Dagen, die daar getraind werden voor een invasie in Japan, het vaderland van deze twee lieve zuster-zendingen. Deze zuster werd geroep-

pen om voor deze toehoorders te spreken. Bevende stond ze op het podium en dit is wat ze zei:

„Toen mijn vader tot mij kwam en mij vertelde dat het hun wens was dat ik op zending zou gaan, zei ik tot hem, „Nee, Vader, ik kan niet op zending gaan.” Dringend vroeg hij waarom, en zij zei, „O...”, het schijnt mij onmogelijk toe.” Maar hij drong verder aan waarop zij zei, „ik kan niet gaan want van mij wordt verwacht zekere beginselen van het Evangelie te prediken, beginselen die mijn eigen vader en ons gezin niet naleven.”

De vader vroeg, „wat doen wij niet dat gij moet prediken?”

„Wel”, antwoordde de dochter, „van mij verwacht de wet van opoffering te prediken. U betaalt niet eens uw tiende. Zij zullen mij vragen hen te onderrichten in familiegebeden en wij zelf doen ze niet. Ik kan verwachten dat ik hun het woord van wijsheid moet leren; wij gebruiken koffie en thee in ons huis, Zij zullen van mij verwachten hen te onderrichten hoe zij dienstbaar kunnen zijn in de Kerk, en zelf vermijdt u die diensten. Nee vader, ik kan niet uitgaan omdat ik niet wil huichelen.”

Ik denk dat de vader een slaaploze nacht heeft doorgebracht. „De volgende morgen”, vertelde onze Japanse zuster, „kwam vader tot me en zei, „ga, mijn geliefde, en uw vader wil trachten te leven zoals zijn dochter zal prediken.”

Twee dagen later, ontmoette ik haar in Honolulu op een zendingen-conferentie, ze was pas thuis gekomen na ongeveer twee jaar van huis afwezig te zijn geweest.

Gedurende de conferentie fluis-terde ik tegen haar, „hoe heb je alles thuis gevonden?”

Zij glimlachte en tranen kwamen in haar ogen als ze zei: „Alles is in orde. Vader is getrouw, en ik ben gelukkig.”

De jongelieden die wij uitsturen, zijn zeldzaam sterker dan het tehuis en kring waaruit zij komen. Dan komt de vraag van deze tijd, wat met de jongens van achttien jaar, die in de militaire dienst moeten, de jonge meisjes wier toekomstplannen verstoord worden, zijn bewijzen dat Zion in Heiligheid toeneemt.

Zion moet in schoonheid toene- men. Onze tehuizen, ons priester- schap, onze gemeenten en onze organisaties moeten versterkt worden. Zion moet verheven worden, en haar schoonste ge- waad aantrekken.

Kort geleden las ik een wijze raadgeving van een lieflijke moe- der, Susanna Wesley, de moeder van John Wesley, zeer bekend onder godsdienstkringen. Dit is wat deze lieve vrouw tot haar zoon zei, wat als maatstaf moest dienen waarbij hij het goede en kwade kon onderscheiden in al

zijn levensondervindingen. Deze waren haar woorden:

„Wilt ge de waardigheid of on- waardigheid van vermaak kun- nen onderscheiden? Gebruik dan deze levensregel: Wat ook je logica zal verzwakken en de ge- voeligheid van je geweten zal beschadigen, zal ook je oog op God verduisteren en dorst voor geestelijke dingen wegnemen, of zal je macht van je lichaam over je geest versterken, dan zal dat iets uit de boze wezen. Door deze toetssteen zult ge het kwade be- merken, onverschillig hoe listig of hoe aannemelijk de verleiding zich aan je zal voordoen.”

O, ik zou willen dat de gehele jeugd deze levensregel wilde ge- bruiken en alle dingen, die zich zouden voordoen, overdenken, zodat hij of zij het goede mochten kiezen. Moge God toestaan dat wij Zion versterken in onze eigen binnenste, dat wij edel mogen leven en ons voor te bereiden om onze levens op eerbare wijze aan Hem over te dragen, wiens naam wij dragen als leden van de Kerk van Jezus Cchristus van de Heiligen der Laatste Dagen, bid ik in nederigheid in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

...Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en geheel uw ziel en uit geheel uw kracht en geheel uw verstand, en uw naaste als uzelve.

(Lukas 10 : 27).

Gij zult niet begeren uws naasten huis, gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijnen dienstknecht, noch zijnen dienst- maagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets, dat uws naasten is.

(Exo. 20 : 17).

VERSLAG CONFERENTIES

Deze maand zijn er weer vier conferenties gehouden in verschillende districten van ons land, en wel op 8 Juli in Rotterdam-Noord, 15 Juli in Rotterdam-Zuid, 22 Juli in Arnhem en 29 Juli in Den Haag. Het was een genoegen op alle vergaderingen onze Zendingspresident John P. Lillywhite, Zuster Lillywhite en hun dochter Dorothy Ann, benevens de verschillende leden van het hoofdkantoor aanwezig te zien. Wij hebben van hun woorden van opbouw en vermaning kunnen genieten en door een persoonlijk woord en handdruk onze vriendschap met hen kunnen versterken. President Lillywhite presideerde over alle vergaderingen, welke werden geleid door de respectievelijke districts-presidenten. Don W. Rapier, Zendings Secretaris, stelde in alle conferenties de Algemene Autoriteiten voor.

Rotterdamse Conferentie (Noord)

Dan gaan we eerst naar **Rotterdam-Noord**, zaal van het Doofstommen Instituut, Ammanstraat 22.

De leiding der diensten was hier in handen van de vertrekkende Districts-president, Ouderling Charles D. Tate. Gedurende de morgen vergadering om 10 uur, waren er ongeveer 170 bezoekers aanwezig, en zij die 's middags om 5 uur het slechte weer dorsten trotseren telden 180 man. Sprekers gedurende de dag waren President Lillywhite in beide vergaderingen, Zuster Lillian D. Lillywhite, Arland R. Bassett, Rinze Schippers van de gemeente Rotterdam-Noord, Verl J. Cox, Zuster Addy H. Gyr, Richard S. Koster, Cornelis Kapteijn van de gemeente Schiedam, Reed L. Reeve en Don W. Rapier. De volgende zendingen spraken de gemeente toe en namen tevens afscheid van het zendingsveld voor hun terugkeer naar Amerika: Charles D. Tate, William C. Marz, T. Joel Cook en Horace J. Vause. Het programma werd op waardige wijze opgeleusterd door een piano-solo van Zuster Dorothy Ann Lillywhite, en een zendingen-kwartet, gecombineerd uit beide Rotterdamse districten, bestaande uit Ouderlingen Edward L. Kimball, Reed L. Reeve, Arland R. Bassett en Richard H. Storrs. Reed L. Reeve en Richard H. Storrs gaven tevens een duet ten beste. 's Middags gaf het koor van Rotterdam-Noord een zeer geslaagde uitvoering van twee liederen met solo-partij van Ouderling Richard H. Storrs.

Rotterdamse Conferentie (Zuid)

Dan volgt **Rotterdam-Zuid**, vergaderingen gehouden in de Kerk aan de Bas Jungeriusstraat 121, om 10 uur 's morgens en 5 uur 's middags. De leiding van deze vergaderingen was in handen van de nieuwe Districts-president, Reed L. Reeve, welke met warme en toepasselijke woorden de volgende sprekers inleidde: President John P. Lillywhite in beide diensten, Zuster Lillywhite gedurende de namiddag, vervolgens Wm. H. Matthews, W. Reed Langford, Don W. Rapier, Rex O. Hamilton, Edward L. Kimball, Mark W. Staples, Wm. Daniel Speakman, Adriaan L. De Waal van gem. Rotterdam-Zuid en Reed L. Reeve. Een piano-solo werd gespeeld door Dorothy Ann Lillywhite. Het nu welbekende zendingen-kwartet uit de beide Rotterdamse districten zong ook op deze conferentie weer twee nummers, en het gemeentekoor van Rotterdam-Zuid gaf een mooie uitvoering van twee liederen met solo-partij van Richard H. Storrs en Reed L. Reeve. De talrijke bezoekers, 133 in de morgen en 210 in de namiddag, hebben stellig genoten van de vele mooie toespraken en de krachtige geestelijke sfeer.

De Arnhemse Conferentie

En nu **Arnhem**, op 22 Juli. Hier werden twee vergaderingen gehouden, om 10 uur 's morgens en 2 uur in de namiddag en wel in het hotel Tivoli aan de Velperweg 37. Leden en vrienden uit het Arnhemse en Apeldoornse district kwamen op deze mooie zaterdag naar Arnhem om geestelijk voedsel te ontvangen uit de sfeer en de boodschappen van deze conferentie. Mark W. Staples, Districts-president in Arnhem, was de leiding dezer beide diensten toevertrouwd. Sprekers waren de volgende: President Lillywhite op beide vergaderingen, Zuster Lillywhite in de middagdienst, voorts Ouderlingen Reed L. Reeve, John G. Grondel, Dale G. Kilburn, John D. Van der Waal, James D. Condie, Rex O. Hamilton, Norman Noorda, Don W.

Rapier en Mark W. Staples. Zoals de gewoonte allengs is in de vergaderingen der Heiligen der Laatste Dagen, werden ook hier weer bijzondere muzikale nummers ten beste gegeven, welke zeer tot de kunstzinnige zijde van het programma bijdroegen. Ouderling James D. Condie zong in de morgen een solo met piano-begeleiding van Dorothy Ann Lillywhite. Onze pianiste Zuster Dorothy Ann gaf tevens met een eigen nummer blijk van haar kunnen. In de middag hoorden wij een lied van Ouderling Reed L. Reeve, op de piano begeleid door een zijner bekeerlingen, Zuster Anna C. H. Okker, uit Haarlem.

De Haagse Conferentie

En tenslotte **Den Haag**, waar beide vergaderingen gehouden werden in „Het Volksgedebouw”, Prinsengracht 73. Paul L. Ward, Districts-president van Den Haag, leidde deze diensten, waarvan het aantal bezoekers in de morgen 142 telde en 's middags 169. Sprekers waren: Lynn Pendleton, Ruel A. Allred, Kenneth J. Nielson, Arie D. Jongkees (2e raadgever der gem. Den Haag), Arnold Sieverts, H. John Ploeger, Adriaan P. Claus (1e raadgever der gem. Den Haag), Grant L. Jensen, Regnal W. Garff en Paul L. Ward. Dorothy Ann Lillywhite droeg ook op deze conferentie weer met haar muzikaal talent bij tot de geest van de vergadering. Zij speelde voor ons een piano-solo en begeleidde tevens een zang-solo van Ouderling Albert B. Clark. Het zendingen dubbel-kwartet van het Haagse district maakte met een zangnummer zijn debut in deze openbare districts-vergadering. Het gemengd dubbel-kwartet der Haagse gemeente zong twee liederen in de middagdienst. Voor velen zal deze hoogtijdag in het kerkelijke districts leven een feestdag geweest zijn, waarvan zij versterkt en voldaan weer huiswaarts konden keren.

Velen zullen deze diensten lang in herinnering houden. Wij hebben de woorden van opbouw en vermaning zo nodig in deze tijden van zorg en onrust. Wij die het licht en de steun dezer wereld moeten zijn, hebben van node dat onze kaarsen brandende zijn, dat wij genoeg geestelijk voedsel bezitten om aan anderen te kunnen meedelen. De wijze raadgevingen onzer bekwame leiders zijn als wegwijzers langs de weg. Laat ons goed acht slaan op de richting die ze ons aanwijzen en hun betekenis nimmer vergeten.

ONS UITSTAPJE NAAR AMSTERDAM

door de zusters van de Haagse Z.H.V.

Op 17 Juli gingen de zusters van de Haagse Z.H.V. onder leiding van hun Presidente, zr. Asscheman, een uitstapje per boot maken naar Amsterdam.

De boottocht werd aanvaard te Leiden, dus moesten zij eerst per trein naar Leiden.

Gelukkig was het een mooie dag. Alvorens de boottocht begon, hadden de zusters een plekje op de achtersteven van de boot veroverd, waar zij eerst gezamenlijk een gebed opzonden om een goede geest voor de dag te verzekeren, waarna het

lied „De Zon Schijnt in Uw Hart” werd gezongen, want de zon scheen ook schitterend op het water.

Zr. Jacobs, die last van zeeziekte heeft, werd bevredigd door een anti-zeeziek tabletje van zr. Sieverts.

De tocht leidde langs Hollands prachtige weilanden, langs Kaagdorp, Nieuwe Wetering, Leimuïden, West Einder Plassen, Burgerveen, Drijvende Tuinen van Aalsmeer en ten slotte arriveerden ze in Groot-Mokum, zoals zr. Bengtssen, de verslaggeefster van de Haagse Z.H.V. het noemde.

Na enige uren in Amsterdam geluncht en gewinkeld te hebben en met de tram een toertje gemaakt te hebben dat hun langs het Vondelpark, Leidse Plein, Spui en Munttoren leidde, werd om vier uur 's middags de tocht huiswaarts aanvaard.

Iedere zuster had een genoeglijke dag gehad. Het buitenland is mooi, maar Holland biedt ook gelegenheid tot buitengewone uitstapjes die ongeëvenaard zijn. De onkosten waren ook heel gering.

DE ROTTERDAMSE Z.H.V. OP STAP.

Een week later werd een dergelijk uitstapje door de Rotterdamse Z.H.V. gemaakt. Alleen de Rotterdammers houden van vlug reizen, wat dan per bus gedaan moest worden. Zuster Schouten nam de leiding.

's Morgens om 8 uur op de 24e Juli vertrokken zij van Bas Jungeriusstraat via Gouda, Utrecht en 't Gooi naar Hilversum, waar de Gemeentepresident en zendelingen hun hartelijk welkom heetten, niet te vergeten dat daar gezamenlijk een lunch gebruikt werd.

Vandaar werd de reis voortgezet naar Volendam en Marken. In Amsterdam werden zij door de Z.H.V. ontvangen waar een gedekte tafel hen reeds wachtte.

Het was een prettige dag en tevens een goede manier om de geest van gemeenschap aan te kweken.

AANGEKOMEN.

Op 17 Juli kwam in ons land aan Zr. Grace Vlam. Vele van de oude leden zullen zich familie Vlam herinneren. Wij verheugen ons dat Zr. Vlam na drie jaar weer naar haar oude vaderland teruggekomen is om een zending te vervullen.

VERTROKKEN.

Richard M. Heaton, Alton, Utah.

Aangekomen: 1 Februari 1949.

Vertrokken: 31 Juli 1951.

Werkzaam geweest: Amsterdam, Breda, Groningen, Secretaris der Zending, Haarlem, G.P. van Haarlem, D.P. van Deventer, D.P. van Amsterdam.

*

Reed Le Roy Roberts, Preston, Idaho.

Aangekomen: 1 Februari 1949.

Vertrokken: 31 Juli 1951.

Werkzaam geweest: Amsterdam, Groningen, Enschede, G.P. Enschede, G.P. Amsterdam-Noord.

*

Theo K. Hollie, Los Angeles, Californië.

Aangekomen: 1 Februari 1949.

Vertrokken: 31 Juli 1951.

Werkzaam geweest: Alkmaar, Den Haag, Amsterdam, Rotterdam-Zuid, Maassluis, Apeldoorn, Delft, G.P. Delft, D.P. Arnhem.

*

Darwin LeRoy Seamons, Hyde Park, Utah.
Aangekomen: 1 Februari 1949.
Vertrokken: 31 Juli 1951.
Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam, Gent, België,
Eindhoven.

*

Richard E. Shaw, Salt Lake City, Utah.
Aangekomen: 28 Februari 1949.
Vertrokken: 31 Juli 1951.
Werkzaam geweest: Eindhoven, Rotterdam-Noord, Amster-
dam-Noord, Leeuwarden, G.P. van Zwolle.

*

Keith D. Bybee, Nyssa, Oregon.
Aangekomen: 28 Februari 1949.
Vertrokken: 31 Juli 1951.
Werkzaam geweest: Woerden, Rotterdam, Nijmegen, Middel-
burg, Hilversum, Zutphen, Enschede.

*

Alton E. Larson, Preston, Idaho.
Aangekomen: 1 Februari 1949.
Vertrokken: 31 Juli 1951.
Werkzaam geweest: Apeldoorn, Utrecht, Amsterdam, G.P.
van Almelo, G.P. van Dordrecht.

*

*Wij geloven, dat de Bijbel het woord van God is, voor zoverre
deze nauwkeurig is vertaald; wij geloven ook, dat het boek van
Mormon het woord van God is.*

(Art. des Geloofs).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

- Op 27 Mei j.l. te Antwerpen, België: Ludovica Maria Virginia De Wit-Stevens.
Op 27 Mei j.l. te Mechelen, België: Maria Louise Waeytens-Verschuren.
Op 28 Juni j.l. te Amsterdam: Geertruda Catharina Vrietschoten.
Op 28 Juni j.l. te Amsterdam: Willem Leonard Mathijssen.
Op 28 Juni j.l. te Amsterdam: Maria Jacoba Hoole.
Op 28 Juni j.l. te Amsterdam: Anna Maria Vis.
Op 28 Juni j.l. te Amsterdam: Stephanus Johannes Paulus Mulder.
Op 28 Juni j.l. te Haarlem: Kea Olive Okker.
Op 28 Juni j.l. te Haarlem: Gerarda Van Wijk.
Op 28 Juni j.l. te Haarlem: Anna Catharina Maria Okker.
Op 28 Juni j.l. te Haarlem: Elisabeth Maria van Staveren.
Op 28 Juni j.l. te Haarlem: Cornelia Snel van der Horst.
Op 24 Juni j.l. te Enschede: Wilhelmina Johanna Mom.
Op 24 Juni j.l. te Enschede: Gerhard Willem Enschede.
Op 24 Juni j.l. te Enschede: Aaltje Bakker.
Op 9 Juni j.l. te Emmen: Hendrika Kootstra, Hederkien Karstenberg-Kootstra,
Katherina Kootstra, Lammegien Kootstra-Doldersum.
Op 9 Juni j.l. te Emmen: Jacomina Wagelaar.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Verschon Paulina Ketting.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Leendert Hendrikus Brijs.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Jurriaan Hendrik Huisman.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Olav Pieter Kerpershoek.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Catharina Alma Theresa Clara De Bruin, uit Gouda.
Op 29 April j.l. te Harlingen: Matthijs de Groot.
Op 29 April j.l. te Harlingen: Henderika Blauw-van der Boom.
Op 29 April j.l. te Harlingen: Jeannette Louise de Vries.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Adriana Pot-Lagada en Herman Lagada.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Maria Palsgraaf-van der Elburg.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Geertruy Elizabeth Adelaar-Hoogendijk.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Cornelia Christina van der Elburg,
Leendert Johannes Klaas van der Elburg.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Josephine Maira van der Nieuwegiessen.
Op 6 Juli j.l. te Rotterdam: Arentje Hendrijntje van Balen.
Op 6 Juli te Rotterdam-Noord: Gijsberta de Klerk-Melaerts.

INGEZEGEND.

- Op 1 April j.l. te Rotterdam-Z.: Tilly Catharina van Gent.
Op 1 Juli j.l. te Haarlem: Anton Marinus de Leijser.
Op 1 Juli j.l. te Vlaardingen: Walter Kuchler.

OVERLEDEN.

- Op 20 Maart te Nijmegen: Peter Diender op 76-jarige leeftijd. Br. Diender werd op 14 September 1875 geboren.

OVERPLAATSINGEN.

- Op 5 Juli 1951 werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:
Kean L. Farrer van Rotterdam-Noord naar Vlaardingen als G.P., Parley O. Rose van Gouda naar Delft, Leslie S. Groesbeck van Schiedam naar Gouda, R. Bruce Meibos van Enschede naar Groningen.
Op 8 Juli 1951: Richard S. Koster van Haarlem naar Rotterdam-Noord als G.P.
Op 9 Juli 1951: Robert H. de Vries van Eindhoven naar Arnhem, Richard P. Steinfeldt van Eindhoven naar Nijmegen, Dale Warner van Rotterdam-Noord naar Amersfoort als G.P., Henry W. Bement van Amersfoort naar Haarlem als Over-

WAAR EN HOE?

*Niet in de scholen, neen, heb ik gevonden,
En van geleerden, och, weinig geleerd;
Wat ons de wijzen als waarheid verkonden,
Straks komt een wijzer, die 't wegedeneert.*

*Leven alleën is de school van het leven,
Levenservaring het heilige boek,
God! door Uw wijzenden vinger geschreven,
Daar ik niet vrucht'loos de waarheid in zoek.*

*Zelf moet gij 't zoeken en zelf moet gij 't vinden,
Mens, in uw hart, in het Woord, in uw lot,
Anders zo spelen de werv'lende winden,
Mens, met uw hart, uw geloof en uw God.*

De Génestet.

ziener van het Zendelingenwerk, Richard G. Taylor van Haarlem naar Utrecht, William L. Daniels van Nijmegen naar Zwijndrecht als G.P., Harvey C. Willardson van Deventer naar Zwolle, John D. Zeeman van Wageningen naar Schiedam, Duncan J. Williamson van Utrecht naar Rotterdam-Noord, John Veth van Rotterdam-Zuid naar Leeuwarden.

Op 10 Juli 1951: William A. Dinkelman van Zeist naar Den Haag, Norman E. King van Dordrecht naar Rotterdam-Noord.

Op 24 Juli j.l.: Millard E. Wilde van Amersfoort naar Rotterdam-Noord als raadgever met D.P. Richard S. Koster.

Blaine C. Tueller van Zwijndrecht naar Rotterdam-Zuid als raadgever met D.P. Reed L. Reeve. Dale van Kampen van Zutphen naar Vlaardingen. Norman Noorda van Eindhoven naar Rotterdam-Zuid als S.C. Arlin Glines van Katwijk naar Haarlem als S.C. Darrel L. Casteler van Utrecht naar Haarlem.

VERORDINEERD.

Op 22 Juli te Rotterdam-Noord: Johannes Hendrikus van Yperen tot Diaken.

LEDEN VERTROKKEN.

Op 27 April uit Den Haag: Zr. Maria Petronella van Hemert-van Zelm met haar zoon Ferdinand 'Gijsbert van Hemert en echtgenoot, naar Salt Lake City, U.S.A.

Op 31 Juni uit Amsterdam: Zr. Aaltje Niekamp-Hut en echtgenoot Jan Hut naar Salt Lake City, Utah, U.S.A.

Op 31 Juli uit Emmen: Zr. Sietze Buist, naar Salt Lake City, Utah, U.S.A.

Op 31 Juli uit Rotterdam: Zr. Gijsberta de Roo-Smits naar Pleasant Grove, Utah, U.S.A.